

Pira de Rat heeft buikpijn

De zon schijnt. Wat is het een mooie dag! Pira de Rat en zijn vriendjes hebben zin om buiten te spelen. Zie ze ravotten. Ze spelen allemaal samen op het speelplein. Tik-je-ratje, ratje-mag-ik-over-varen, ratje-over enzovoort. Maar hun favoriete spel is toch wel verstopperatje. Daar zijn de ratjes echt verzot op.

Deze keer is het de beurt aan Pira's vriendinnetje Rachel om te tellen. Terwijl Rachel zich omdraait, rennen de ratjes in alle richtingen. Pira kent een paar goeie verstoppelkjes waar niemand hem kan vinden. Die oude schoen is de perfecte plaats om zich te verstoppen!

"... 7, 8, 9, 10! Wie niet weg is, is gezien!", klinkt het. Rachel draait zich om en speurt de omgeving af. En al meteen roept ze: "Pira, gevonden in die oude schoen!"

"Hé, hoe kan dat nu?", denkt Pira. "Bijna niemand kent die plaats en Rachel houdt helemaal niet van oude schoenen." Met zijn kop tussen zijn schouders loopt Pira naar Rachel.

"Hoe heb je mij zo snel gevonden?", vraagt Pira beteuterd. "Ik zat toch goed verstopt?" Rachel kan met moeite haar lach inhouden. "Da's simpel," zegt ze, "je had een vlag meegenomen naar je verstoppplaats." "Een vlag?", vraagt Pira, "Ik heb helemaal geen vlag, wat bedoel je?" Rachel wijst lachend omhoog naar Pira's staart. "Die vlag daar!" Pira kijkt omhoog en ziet het nu ook: aan zijn staart hangt een wit plastic zakje en het ziet er net uit als een vlag. Geen wonder dat Rachel hem zo snel vond. Hij trekt het zakje met een ruk van zijn staart en het vliegt weg met de wind.

"Help!" horen ze dan. Dat lijkt de stem van Ravi wel. En ja hoor, daar komt Ravi al aan. Maar wat is er aan de hand? Hij lijkt wel te stikken. Oh nee! Er zit een plastic touw om zijn nek. Zo kan Ravi niet ademen! Pira en Rachel knabbelen het touw snel door en Ravi haalt opgelucht adem. "Bedankt vrienden," zucht Ravi, "dat was net op tijd."

"Graag gedaan, hoor," antwoordt Pira, "ik vind dat plastic trouwens best wel lekker. Het smaakt naar pittige aardolie, met een vleugje modder." Maar dan wordt Pira helemaal bleek om zijn snoet en zijn snorharen verliezen plots hun glans. "Ik ... ik voel me niet zo lekker", stamelt Pira, en hij kreunt. Zijn buikje staat gespannen en het voelt héél pijnlijk aan. Zou dat komen door al dat plastic? "Kom mee Pira," zegt Ravi, "ik breng je snel naar de dokter."

Het is razend druk bij de dokter. De wachtzaal zit vol met dieren. Pira kijkt in het rond. Wat is hier aan de hand? Er zit een schildpad met een rietje onder zijn schild, een vis met een kapotte ballon rond zijn kop en een gans met een dopje in haar keel. Er is zelfs een haas waarvan de oren vastzitten in een sinaasappelnetje. De dokter komt binnen en schudt zijn hoofd. Alweer zoveel zieke dieren door wegwerpplastic. "Maar jullie hebben er goed aan gedaan om zo snel naar hier te komen", vertelt hij. "Hadden jullie langer gewacht, dan had ik jullie niet meer kunnen helpen. Maar nu kan ik er vast nog iets aan doen."

Hij roept de dieren één voor één bij zich. Wanneer Pira bij de dokter komt, mag hij meteen op de tafel gaan liggen. De dokter geeft zijn buikje een fikse massage en Pira voelt de spanning in zijn buik zachtjes wegtrekken. "Ik ga je ook een zakje lijnzaad meegeven", zegt de dokter. "Daarvan meng je

een flinke schep onder iedere maaltijd. Met wat geluk komt al dat plastic er over enkele dagen samen met je keuteltjes weer uit. Een operatie zal dan niet nodig zijn. Maar denk eraan: nooit meer aan plastic knabbelen. Het is helemaal niet goed voor je.” “Dat ga ik nooit meer doen, dokter. Ik heb mijn lesje wel geleerd”, antwoordt Pira. En hij zucht van opluchting.

Wanneer hij buiten komt, staan Ravi en de andere dieren hem op te wachten. De schildpad kan weer in zijn schild kruipen, de vis kan weer ademen en de gans weer slikken. En de haas, die kan opnieuw zijn oren spitsen.

“Al dat plastic, dat kan zo niet langer”, zegt Pira. “Daar geef ik je helemaal gelijk in”, gakt de gans. “Het is slecht en gevaarlijk voor ons. Wist je trouwens dat mijn papa ook ziek is geweest door water te drinken dat vervuild was met plastic? We moeten hier dringend wat aan doen.”

“Ik heb een idee”, zegt Pira. “Als we nu eens de hulp inroepen van onze vrienden, de mensenkinderen. Zij kunnen helpen om het plastic afval op te ruimen. En ze kunnen hun mama’s, papa’s, juffen en meesters leren dat ze al dat plastic niet nodig hebben. Heel wat wegwerpspullen kunnen ze gewoon vervangen door herbruikbare dingen: stoffen zakjes, stevige drinkflessen, blikken dozen ...” “Dat klopt,” antwoordt de haas, “ik was mijn oren altijd met een shampooobar en ik verzamel mijn zaden en granen in glazen bokaal.” “Ik drink mijn zomerse zeecocktails gewoon zonder rietje en zo zijn ze even lekker,” weet de vis. En de schildpad, die haalt al jaren al zijn groenten van bij de boer en niet uit een plastic zakje van de supermarkt.

De dieren geven elkaar een high five en gaan aan de slag. Ze spreken alle mensenkinderen aan die ze kennen en na enkele weken ligt het speelplein er weer helemaal netjes bij. En Pira? Die voelt zich weer helemaal de oude. Hij heeft er zelfs weer een aantal nieuwe vrienden bij en om dat te vieren geeft hij een grandioos feest ... zónder wegwerpplastic.

En jij, wat ga jij doen om Pira en zijn vriendjes te helpen? Ga jij mee op #MissieMinder?